

PUHEENVUORO

Tiet on tehty yhtä tarkoitusta varten, niitä pitkin päästään paikasta toiseen. Entisinä aikoina valettiin pitkiäkin matkoja metsäisiä polkuja, joilla oli sekä helppoja että vaikeakulkuisia matkaosuuksia.

Elämää on kuvattu matkaksi. Maisemat ja olosuhteet muuttuvat riippuen matkan ajankohdasta ja kuljettavasta tiestä.

Tämä kirjanen kertoo *suojatiestä*, jolla *tienpitäjä* huolehtii vaeltajistakin. Vastaus löytyy myös kysymyksiin, miten tien voi löytää, miten sitä tulisi kulkea ja mitä vaaroja kulkija voi kohdata.

Tärkeintä on päämäärän saavuttaminen turvallisesti. Se on mahdollista *ainoastaan siten, että tie ja matkavarustus on oikea* ja että matka ei mistään syystä keskeydy.

Suojatien vaeltaja -kirjanen on puheenvuoro-sarjan osa 2.

Sarjan muut osat ovat:

Muuttaako usko ihmisen	(osa 1)
Padassa on kuolema	(osa 3)
Kristityn ilo	(osa 4)

Puheenvuoro-kirjasten tekstiä saa vapaasti lainata ja kopioida sillä edellytyksellä, että lähde mainitaan.

Juurikasvu-kustannuksen toiminta on päättynyt 31.12.2014.

juurikasvu
KUSTANNUS

Suojatien vaeltaja

Paavo Lievonen

PUHEENVUORO-SARJA
nro 2

Kustantaja:
Juurikasvu-kustannus

Tekninen toteutus:
Lievonen T.mi, Jyväskylä 2013
ISBN 978-952-99747-9-5

Alkusanat

Tätä kirjasta kootessani, tein mielenkiintoisia havaintoja:

Ensiksikin, että suurien asioiden “pakkaaminen” näin pieneen tilaan on erittäin haasteellista. Siinä on jotain samaa kuin uskontunnustuksissa, joita kuulemme jumalanpalveluksissa.

Toiseksi kirjasessa on totutusta poikkeavia ajatuksia, jotka eivät täsmää kaikilta osin minkään tunnetun suunnan “virallisten” oppikäsitysten kanssa, mikäli ne on määritelty.

Kolmanneksi on hämmäntävää havaita, ettei yhdelläkään uskonsuunnalla ole koko totuutta, vaan että kysy-

3

mys on *mielipiteistä* ja *tulkinnoista*, jotka vaihtuvat ajan myötä. Sama koskee myös yksityistä ihmistä.

Neljänneksi tässä esitetyt löydöt ovat vahvasti henkilökohtaisia ja siten niissä on myös “astian makua”.

Jaakob kirjoittaa, että “*monessa kohden me kaikki hairahdumme*”, siksi lukijaa kehoitetaan jalojen berealaisten tavoin *itse* tutkimaan, ovatko asiat niin kuin ne tässä on esitetty (Ap. t. 17:11).

“*Jos jossakin kohden ajattelette toisin, Jumala kyllä ilmoittaa teille, kuinka asia on. Kunhan vain, mihinkä saakka olemme ehtineetkin, vaellamme samaa tietä*” (Fil. 3:15,16 RKK).

Jyväskylässä 10.2.2013

Paavo Lievonen

4

Sen tien vaeltajat

“1. *Mutta Saulus puuskui yhä uhkaa ja murhaa Herran opetuslapsia vastaan ja meni ylimmäisen papin luo*

2. *ja pyysi häneltä kirjeitä Damaskon synagoogille, että keitä hän vain löytäisi sen tien vaeltajia, miehiä tai naisia, ne hän saisi tuoda sidottuina Jerusalemiin*” (Ap. t. 9. luku).

Sauluksen täytyi tietää, ketkä olivat sen tien vaeltajia. Ehkä nimikristillisyyttä ei vielä silloin ilmennyt ja tunnistaminen oli helppoa, kun opetuslapset olivat vielä yhtä joukkoa.

5

“*En minä jätä teitä orvoiksi; minä tulen teidän tykönnne.*”

Tämä merkitsee myös sitä, että uusi Isäntä tahtoo laittaa asunnon “remonttiin”. Kaikki vanha ei enää kelpaa.

Turhat kiistat

Eri uskonsuunnilla on erilaisia käsityksiä siitä, miten uusi elämä alkaa ja siitä mitä uudestisyntymisessä tapahtuu. Uudestisyntymisestä ja kasteesta on riideltä täysin turhaan ja sillä on saatu paljon vahinkoa aikaan. Oman suunnan opit syrjäyttävät helposti rakkauden totuuteen.

Pyhä Henki saadaan uskossa kuulemisen kautta (Gal. 3:2,5). Ihminen “kuulee” evankeliumin hyvin monella

8

Tien vaeltamisen ehdoton edellytys on, että joskus on lähdetty tielle.

Suurin ihmisen eteen tuleva kysymys kaikkina aikoina on ollut, miten *sille tielle* tullaan. Polttavana se nytkin on monen kohdalla. Monet siirtävät vahingokseen tämän kysymyksen tuonnemaksi ajatellen, että ehtii sitä ajatella myöhemminkin.

Uudesta testamentista ja elävästä elämästä löytyy ainakin kolme erilaista tapaa tai mallia, miten tielle tullaan.

Kaikissa näissä se merkitsee uuden elämän alkua, joka *ei ole vanhan elämän paikkailua eikä elämäntavan muutos*, vaikka tielle tuleminen tuo elämään joskus suuriakin muutoksia.

Muutos on niin merkittävä, että Raamattu käyttää siitä käsitettä uudestisyntymisenä.

6

tyminen, mikä tarkoittaa sitä, että ihminen – vaikkakin pysyy fyysisesti samana – tulee Jumalan lapseksi.

Syntyminen merkitsee *aina* uutta elämää. Uudestisyntymisessä ihminen saa uuden Hengen sisimpäänsä, hän saa uuden kyvyn nähdä maailma uusin silmin ja hänestä tulee Jumalan valtakunnan kansalainen ja perillinen.

Eräässä laulussa kuvataan tätä osuvasti: “*Kaiken uusin silmin näen nyt. Sydän kun auki on, sinne Jeesus tekee asunnon...*”.

Kun Jeesus tekee sydämeen asunnon, se tarkoittaa sitä, että *Pyhä Henki tulee sydämeen. Sitä on uudestisyntyminen*. – *Aina*.

Pyhä Henki sydämessä ja Jeesus sydämessä on sama asia. Jeesus sanoo:

7

eri tavalla. Kuuleminen on tässä yhteydessä käsitettävä laajemmin kuin pelkästään korvilla kuulemisena. Ihminen voi “kuulla” evankeliumin “sydämelään” kirjaa lukiessa, laulua kuunnellessa tai jollakin muulla tavalla. Pääasia on, että sovituksen sanoma avautuu ymmärrettäväksi ja näin Pyhä Henki pääsee kirkastamaan, että Kristus on oikeasti kantanut myös minun henkilökohtaiset syntini ja että ne ovat Jumalan sydämellä anteeksiannetut.

Pyhä Henki tulee joskus ennen kasteetta, kuten Korneliuksen kodissa tapahtui Pietarin puheen aikana (Ap. t. 10:44-47).

Samaritan herätyksessä tapahtui niin, että *Pyhä Henki tuli kasteen jälkeen* (Ap. t. 8:17). Myös Efesossa tapahtui

9

niin, että ensin oli kaste, sitten tuli Pyhä Henki Paavalin laittaessa kätensä kastettujen päälle (Ap. t. 19:5,6).

Voi olla, että *Pyhä Henki tulee joskus jopa kasteen hetkellä*, se taitaa kuitenkin olla harvinaista, ehkä ensimmäisenä helluntaina kävi niin (Ap. t. 2:41). Piston sydämeensä saaneet kyselivät: *“Miehet, veljet, mitä meidän pitää tekemän?”* Pietarin vastauksesta käy ilmi selkeästi Pyhän Hengen tulon ja kasteen suhde ja järjestys: *“Tehkää parannus ja ottakoon kukin teistä kasteen Jeesuksen Kristuksen nimeen syntienne anteeksisaamiseksi, niin te saatte Pyhän Hengen lahjan”* (Ap.t. 2:38). Ensin siis parannus (mielenmuutos, kääntyminen), sitten kaste ja *sen jälkeen* he saivat Pyhän Hengen. Jos mielenmuu-

10

että Jumala oli hänet *erottanut ja kutsunut* jo äitinsä kohdusta julistamaan Jumalan evankeliumia (Gal. 1:15). Jumala ei kuitenkaan tehnyt hänestä tahdotonta robottia, vaikka Paavali joutuikin toteamaan, että hänellä oli sisäinen “pakko”: *“Voi minua, ellen evankeliumia julista!”* (1. Kor. 1:16). Se, mitä Paavali sittemmin teki, oli lopulta suurta Jumalan armon ilmentymää ja vaikutusta (1. Kor. 15:10).

Toinen tällainen Raamatun henkilö oli Johannes Kastaja. Hänet Jumala täytti Pyhällä Hengellä jo ennen hänen syntymäänsä (Luuk. 1:15).

Sekin on mahdollista, että Jumala kasvattaa lapsen “sen tien vaeltajaksi”. Tästä on esimerkkejä myös meidän ajaltamme.

13

Paavali kirjoittaa 2. Kor. 5. luvussa: *“19. Sillä Jumala oli Kristuksessa ja sovitti maailman itsensä kanssa eikä lukenut heille heidän rikkomuksiaan, ja hän uskoi meille sovituksen sanan.*

*20. Kristuksen puolesta me siis olemme lähettiläinä, ja Jumala kehoittaa meidän kauttamme. Me pyydämme Kristuksen puolesta: **antakaa sovittaa itsenne Jumalan kanssa.**”*

Tämä on hyvin tärkeä Raamatun kohta. Se merkitsee sitä, että Jumala sovitti kaikkien aikakausien kaikkien ihmisten kaikki synnit Golgatalla.

Mutta tämä ei vielä merkitse kaikkien ihmisten pelastumista. Jae 20 kertoo sen, miten sovitukselta päästään *osalliseksi* ja miten se tulee voimaan yksilön kohdalla. Ihmisen tulee suos-

16

toista ei tapahtunut, tuo jälkimmäinen ei toteutunut ja niin alkoi nimikristillisyys jo alussa.

Samarian kaupungissa oli noita Simon, josta sanotaan, että hän uskoi ja sai kasteen. Hän ei kuitenkaan uudestisyntynyt eli Pyhä Henki ei tullut häneen. Tuskinpa Simonin tapaus on jäänyt ainoaksi.

Ilman Pyhää Henkeä kukaan ei voi olla uudestisyntynyt. Paavali kirjoittaa Room. 8:9: *“Mutta jolla ei ole Kristuksen Henkeä, se ei ole hänen oman sa.”* Ja 1. Kor. 3:16: *“Ettekö tiedä, että te olette Jumalan temppeli ja että Jumalan Henki asuu teissä?”*

Otamme vielä yhden kohdan, 1. Kor. 12:13: *“...sillä me olemme kaikki yhdessä Hengessä kastetut yhdeksi ruu-*

11

Eräs äiti kertoi pikkutyttärestään, joka 3-vuotiaana tahtoi kultasyrjäisen Raamatun. Häneltä kysyttiin, että miksi hän tahtoi sellaisen, eihän tyttö osannut vielä lukeakaan. Tyttö vastasi, ettei hän osakaan. Syy Raamatun ostamiseen oli syvemmällä. Tyttö ajatteli että koska isä ei usko Jeesukseen, hän ei pääse taivaaseen. Tyttö oli sitä mieltä, että isä alkaa uskoa Jeesukseen, kun hän lukee tytölle Raamattua. Äidin tätä kertoessa tytär oli jo 12-vuotias ja edelleen “sen tien vaeltaja”.

Itse olin myös selkeästi lapsenuskossa alle 10-vuotiaana. Kodissani ja naapureissa pidettiin hengellisiä tilaisuuksia. Lapsenuskoni jäi kuitenkin ja minusta tuli “normaali ei-uskovainen” nuori ja mieli teki tanssikurssille. Tu-

14

tua siihen henkilökohtaisesti, hänen tulee *ottaa vastaan* pelastus.

Tätä voisi verrata esim. siihen, että joku testamenttaa omaisuutensa toiselle henkilölle ilman, että testamentin saaja on mitenkään voinut vaikuttaa testamentin antajaan ja testamentin sisältöön. Kun ilmoitus testamentista tulee esim. postista, vastaanottajan on jotenkin todistettava henkilöllisyytensä saadakseen perinnön. Muutoin hän ei siitä koskaan hyödy. Tällöin ei ole perusteltua sanoa, että testamentin laatija ja vastaanottaja olisivat tehneet yhteistyötä ja että saaja tulisi jotenkin ansioituneeksi vastaanottamisesta.

Silti nykyisinkin kuulee opetusta, että ihminen menetti syntiinlankeumuksessa mahdollisuuden vastata Ju-

17

miiksi...” Nämä riittänevät sen todistamiseksi, että jokaisessa uskovassa on Pyhä Henki ja ilman Pyhää Henkeä ei voi olla Jumalan lapseuttakaan.

Eikö tämä oppi turhenna kastetta? Ei. Se vain osoittaa, että Jumala toimi jo alussa eri tavoin ja että kristillinen kaste voidaan suorittaa *joko* ennen uudestisyntymää (Pyhän Hengen saamista) *tai* sen jälkeen.

Jumala tekee myös poikkeuksia

Edelläsanotusta on myös joitakin poikkeuksia Raamatunkin lehdillä. Kertomus Paavalista on yksi esimerkki siitä, kuinka Jumala voi ottaa ihmisen ja valloittaa hänet ilman, että hänen mieli pidetään kysytään. Paavali kirjoittaakin,

12

lin kuitenkin uskoon elokuussa 1957. Olin silloin 16-vuotias. Jo ennakkoon ostamilleni tanssikengillekin tuli parempaa käyttöä. Hengellisissä tilaisuuksissa ei vielä silloin tanssittu.

Jumala odottaa vastaustamme

Kaikilla ei mene kuitenkaan niin hyvin, että saisivat jo lapsuudesta lähtien olla myös Jumalan lapsia ja siksi kaikkia ihmisiä kutsutaan edelleen Tiel-le. Valtaosa *tielle lähtemisistä* tapahtuu siten, että Jumala kutsuu ihmistä ja odottaa, että ihminen vastaa kutsuun myönteisesti. Välinpitämättömyys merkitsee kutsun hylkäämistä ja mahdollisesti jo saatu kastekin tulee siten “kastamattomuudeksi”.

15

malan kutsuun, ja ettei ihminen voi ottaa vastaan pelastusta eikä antaa pelastaa itseään. Näiden opettajien mielestä ihminen täten ansioituisi jotenkin tässä asiassa, ja jakaisi kunnian Jumalan kanssa.

Tällä yritetään kumota se kiistämätön Raamatusta monin paikoin nouseva oppi, että Jumala ei ole luonut ihmisistä tahdottomia, vaan hän on luonut ihmisen vastuulliseksi ja myös tahdovaksi, vaikka tosin tuo tahtokin on turmeltunut. Ihminen voi valita oikein, mutta myös väärin.

Luther kirjoitti vastaanottamisesta näin: *“Tässä saatte kuulla, minkä suuren, valtavan ihanuuden ja minkä sanomattoman ikuisen aarteen Jumalan Poika maailmaan tulemisellaan on val-*

18

mistanut niille, jotka ottavat hänet vastaan, uskovat häneen ja pitävät häntä sinä miehenä, jonka Jumala on lähettänyt auttamaan maailmaa. Ja tämä on se uusi, minkä hän on saava aikaan, että kaikille, jotka uskovat hänen nimeensä, hän on antava vallan ja oikeuden tulla Jumalan lapsiksi.”

On kokonaan eri asia, ettei ihminen voi omien valintojensa ja päätöstensä varassa elää Jumalan tahdon mukaista elämää. Tällainen elämä on mahdollista ainoastaan siten, että se on Jumalan vaikuttamaa (1. Kor. 1:30).

Tärkeintä ei kuitenkaan ole se, miten ihminen on tullut tielle, merkitystä on ainoastaan sillä, että hän on pelastuksessa sisällä juuri nyt ja loppuun asti.

Uskoontuleminen on niin yksinker-

19

uskoville ja nämä ohjeet ovat usein sisällöltään samanlaisia kuin lain käskyt. Kuinka siis voi erottaa lain ja evankeliumin toisistaan?

Lain ydin on siinä, millaisia meidän tulee olla kelvataksemme Jumalalle. Evankeliumi on ilosanoma siitä, että Jumala on armollinen syntistä ihmistä kohtaan ja että syntiselle kuuluvaa rangaistusta ei enää ole niiden kohdalla, jotka uskossa ottavat tämän sanoman vastaan. Jeesus ei kumonnut lakia, vaan täytti sen. Laissa on aina jonkinlainen uhka, mutta evankeliumissa tätä uhkaa ei ole, sen huomaa evankeliumin “äänensävyistä”. Evankeliumin monet käskyt ja ohjeet, ovat omaksi ja lähimmäistemme parhaaksi ja siksi, että eläisimme evankeliumin arvon mukaisesti

22

tään epäuskon ilmauksena.

Uskoontulosta ts. uudestisyntymisestä erillinen hengen tavoittelu avaa helposti portit kaikelle yliluonnolliselle ja tällöin se saattaa merkitä myös mahdollisuutta pahoille hengille, joiden päämääränä on vääristää kaikki Jumalan työ ja erottaa ihminen Jumalasta.

Kun pidetään mielessä se, että uskoontulo, uudestisyntyminen ja henkikaste ovat yksi ja sama asia sekä vain yhden kerran tapahtuva ja että Pyhällä Hengellä täytyminen on siitä erillinen ja yhä uudelleen tapahtuva asia, niin ollaan jo turvallisilla vesillä.

Pyhällä Hengellä täytyminen merkitsee toistuvaa ja jatkuvaa minän valan pienemistä ja Herran Hengen vallan kasvamista sydämessä.

25

tainen asia, että sitä saattaa olla vaikeaa uskoa todeksi. Muistan kuinka itsekin odotin jotain tuntuva ja konkreettista merkkiä siitä, että Jumalakin hyväksyy uskoontulemiseni ja että olen Jumalan lapsi. Kohdalleni osui kuitenkin asiansa taitava sielunhoitaja, joka sanoi, ettei semmoista merkkiä ole eikä anneta. Tähän on ollut tyytyminen ja hyvä niin.

Kun ihminen tulee uskoon, ts. uudestisyntyy, hänellä on tavallisesti suuri ilo siitä. Jo jouluevankeliumista muistamme, kuinka enkelit ilmoittivat paimenille suuren sanoman:

“Älkää peljätkö; sillä katso, minä ilmoitan teille suuren ilon, joka on tuleva kaikelle kansalle: teille on tänä päivänä syntynyt Vapahtaja, joka on Kris-

20

(Fil. 1:27), emmekä olisi loukkaukseksi kenellekään.

Hengen tavoittelu ja harhaopit

Maailmassa näyttää vallitsevan sellainen kirjoittamaton laki, että mitä arvokkaammasta asiasta on kysymys, sitä taidokkaampia ovat väärennökset. Tämä tosiasia korostuu erityisesti evankeliumista puhuttaessa.

Monissa uskonsuunnissa opetetaan, että henkikaste on uudestisyntymisestä erillinen tapahtuma (vaikkakin voi tapahtua myös samalla hetkellä). Tämä opetus on johtanut siihen, että tehdään kaikki mahdollinen, jotta saataisiin uutena kokemuksena ns. Pyhän Hengen kaste.

23

Rov. Urho Muroma sanoi, että henkikasteessa sinä saat Pyhän Hengen ja Pyhällä Hengellä täytyttäessä Pyhä Henki saa sinut.

Pyhä Henki kirkastaa Kristusta syntien sovittajana, anteeksiantajana, pelastajana ja Vapahtajana. Eikä Pyhän Hengen tarvitse tulla yhä uudelleen ja uudelleen, jos Hän jo asuu sydämessä.

“Hän pysyy teidän tykönänne ja on teissä oleva” (Joh. 14:17).

Kaksi kuuliaisuutta

Kuulemme usein opetusta, joka on lain ja evankeliumin sekoitusta. Eräs tällainen opetus koskee Jumalalle antautumista, mitä pidetään joskus koko uskonelämän ydinasiana. Puhutaan

26

tus, Herra, Daavidin kaupungissa” (Luuk. 2:10,11).

On hyvin tavallista, että tuo ilo himmenee ajan myötä ja saattaa jopa kadota kokonaan. Yleensä se johtuu siitä, että uskoon tullut saa kuulla väärää opetusta, joka ei olekaan sitä samaa evankeliumia, joka hänet uudestisyntynyt ja joka antoi uuden Hengen hänen sydämeensä.

Kysymys on siitä, että häntä ei enää ravita evankeliumilla, vaan evankeliumi on korvattu lain julistuksella. Nyt hän saa kuulla sitä, mitä hänen itsensä on tehtävä ja millainen oltava ollakseen Jumalalle kelvollinen. Ja Raamattua lukiessaan hän huomaa, että se puhuu hänelle ihan samalla tavalla. Raamatussa on lukuisia kehoituksia ja ohjeita

21

Myös erilaisilla tekniikoilla pyritään kokemuksiin, joiden selitetään olevan Jumalan “läsnäoloa”. Kovaääninen musiikki ja laulu monine toistoineen ja “pyhä tanssi” tähtäävät tietoisuuden muutokseen, jolloin tietyn tunnetilan saavuttamista pidetään hengellisenä kokemuksena.

Näistä opeista on ollut tuhoisia seurauksia. Kun mitään kokemusta ei aina kuulukaan, tai hurmio on ohimenevä, niin uskokin voi mennä kokonaan. Lopputuloksena voi olla elinikäinen vastustuskyky kaikelle hengelliselle ja aidon evankeliumin ymmärtämiselle.

Kokemusten tavoittelu koettelee joskus mielenterveyden rajoja ja muodostaa siten vaaran, jota liian vähän tiedostetaan ja asian tervettä arviointia pide-

24

jopa täydellisestä antautumisesta. On kuitenkin muistettava, että Jumalalle on antautunut täydellisesti vain yksi henkilö koko maailmanhistoriassa, Jeesus Kristus. Kaikki muut jäävät Jumalalle antautumisessa vajaaksi ja puutteelliseksi.

Nyt joku luonnollisesti kysyy, mitä väärää on Jumalalle antautumisessa. Ei siinä itsessään olekaan mitään väärää. Mutta se tapa, jolla päämäärään pyritään, on usein väärä ja se tie, jonka uskotaan vievän antautumiseen, on toinen kuin Jumalan tie. Jumala nimittäin tekee itse meissä sen työn, joka johtaa Hänelle antautumiseen. Hän ei käytä siihen mitään houkutusia, lain käskyjä tai vaatimuksia, vaan Hän käyttää siihen armoaan (Tiit. 2:11-14).

27

Julistuksessa puhutaan myös usein kuuliaisuudesta ja Raamattukin puhuu siitä. Puhe kuuliaisuudesta sisältää kuitenkin usein *vaatimuksen* olla erilainen kuin on, tai tehdä yhtä ja toista Jumalan täyden hyväksynnän saavuttamiseksi. On selvää, että tästä ja seurauksena sisäinen ahdistuminen, koska emme voi muuttua toiseksi tahtomme voimalla.

Kuuliaisuus-käsite tulee ymmärrettäväksi ainoastaan siten, että katsomme, onko kysymyksessä *uskon kuuliaisuus* vai *lain kuuliaisuus*, sillä ne ovat kaksi eri asiaa.

Paavali aloittaa ja päättää roomalaiskirjeen korostamalla *uskon kuuliaisuuden* syntymistä kaikissa (pakana-) kansoissa (Room. 1:5 ja 16:26). *Uskon kuuliaisuus* on yksi ja jakamaton käsite. Us-

28

antaa sille suuren painoarvon. Pyhitys on Jumalan tahto jokaisen uskovan kohdalla, mutta se on kokonaan Hänen työtään ihmissydämessä.

Miltei kaikilla ihmisillä on joskus ollut virheellinen käsitys pyhityksestä ja ehkä sen tähden siitä puhumista on mieluummin vältetty. Mikäli sitä käsitellään saarnoissa, silloin pyhitystä on usein "terästetty" lailla.

Lakihenkisellä pyhitysjulistuksella on erilaisia seuraamuksia. Se saa itsensä tuntevat, uskosta osattomat ihmiset, *kääntymään pois* evankeliumin vaikutuspiiristä ja karkottaa heidät pois – usein lopullisesti.

Lakihenkinen pyhitysjulistus vaikuttaa *uskoviinkin* eri tavoin. Joskus sellainen julistus menee kuulijan ohji

31

Kun laki on saanut tämän tehdä, se on täyttänyt sille annettun tehtävän ja samalla se on avannut sydämessämme tien armon evankeliumille. Vaikka lain mittapuun mukaan jään kaikessa alamittaiseksi, niin tiedän, että Toinen on täyttänyt minun puolestani lain sen viimeistä piirtoa myöten.

Tämän tiedostaminen saa minut hyväksymään lain vaatimukset ja olen kiitollinen siitä, että se näytti minusta sen totuuden, etten pysty elämään lain mukaan. Evankeliumin sanoma päästää minut lain ikeestä ja kapinasta sitä vastaan. Tapahtuu yllättävä käänne – evankeliumi vapauttaa minut vähitellen rakastamaan Jumalan tahtoa ja elämään sen mukaan – ei enää orjan tavoin pakosta, vaan vapaasta sydämes-

34

kon kuuliaisuus on eri asia kuin usko ja kuuliaisuus.

Uskon kuuliaisuus on kuuliaisuutta ristin sanomalle, joka omistetaan uskossa omalle kohdalle. Se sulkee pois kaiken ansioitumisen Jumalan edessä. On totta, että uskon kuuliaisuudesta *seuraa* ennemmin tai myöhemmin myös lain kuuliaisuutta ja Jumalan tahdon noudattamista ja alistumista siihen.

Laki, evankeliumi ja pyhitys

Armon julistus todellisille syntisille on herättänyt suurta pahennusta kaikkina aikakausina. Eikä ihme, sillä se on kaiken ihmisjärjen vastaista ja luonnolliselle ihmiselle ahdistavaa ja monen mielestä aivan pätkähullua. Mutta vielä

29

“valuu kuin vesi hanhen selästä”. Silloin se ei tuota vakavaa häiriötä, mutta ajanoloon se vaikuttaa eräänlaisen itsesuojeluvaiston kehittymistä. Samalla käy niin, että mikään julistus ei enää oikeasti kosketa ja toisaalta aiemmin koettu pelastuksen ilokin katoaa.

Joissakin tapauksissa lakihenkinen julistus vaikuttaa uskosta luopumisen tuhoisin seurauksin. Siltä tieltä on vaikea palata, mutta joskus Jumala voi palauttaa vielä tuhlaajankin Isän kotiin.

Edellisestä voisi tehdä sen virheellisen johtopäätöksen, että laista puhuminen olisi tarpeetonta. Näin ei kuitenkaan ole, sillä laki ilmoittaa meille Jumalan pyhän tahdon. Paavali – pakanain apostoli – kirjoittaa laista enemmän kuin kukaan toinen apostoli. Hän sanoo, että

32

täni luonnollisella tavalla.

Tämä on pyhitystä, jota en saa aikaan omilla ponnistuksillani ja yrittämiselläni. Se on Jumalan Hengen vaikutusta.

Aidon pyhityksen lähtökohta on aina Jumalan armo. Hepr. 10:14 sanoo: “Hän on yhdellä ainoalla uhrilla tehnyt täydelliseksi ne, jotka pyhitetään.”

Hän on siis tehnyt täydelliseksi ja myös Hän vaikuttaa pyhityksen. Meille se merkitsee lepoa ja vapautta omista pyhitysyriksistä.

Näemme siis Raamatusta, että ihmisen pelastuminen ei ole pelastumista ainoastaan kadotukselta ja iankaikkiselta onnettomuudelta, vaan että pelastuminen tarkoittaa myös vapautta synnin orjuudesta.

35

enemmän pahennusta aiheuttaa puhe pyhityksestä.

Pyhitys ei olekaan ongelmatonta, sillä uskova ihminen kärsii enemmän tai vähemmän pyhittymättömydestään. Pienikin vastoinkäyminen saattaa uskovanikin ihmisen helposti pois tolaltaan, jolloin tulee sanottua ja tehtyä sellaista, mitä saa hävetä ja mitä joutuu katumaan ja joka tuottaa murhetta itselle ja muille ihmisille. Ja vaikka toiset eivät mitään erikoista huomaisikaan, uskova joutuu joskus kauhistumaan omia ajatuksiaan.

Kun todellisuus on näin karu, niin monet pitävät pyhityksestä puhumista jonkinlaisena kerskauksena ja siten kokonaan tarpeettomana. Raamattu puhuu kuitenkin paljon pyhityksestä ja

30

laki on pyhä, vanhurskas ja hyvä.

Laista puhuminen *voidaan jakaa kahteen osaan*, lain *julistukseen* ja lain *opetukseen*. Lain julistus on tarkoitettu ainoastaan lain alaisille (Room. 3:19, 20), niille, jotka *omasta mielestään* ovat Jumalalle kelpavia, että he tulisivat syyllisiksi Jumalan edessä. Lakia tulee kuitenkin myös *opettaa* siksi, että tiedettäisiin lain vaatimukset, olemus ja tarkoitus.

Laki on tiivistetty *rakkauten kaksoiskäskyyn* joka sanoo, että *Jumalaa tulee rakastaa yli kaiken ja lähimmäistä niin kuin itseään*. Tämän käskyn edessä paljastuu todellinen elämämme ja se, että uskovinakaan emme täyty mittaa, vaan että jokainen meistä jää auttamattomasti alamittaiseksi.

33

Kun tiedämme, että synnin orjuus on lain alaisuutta, niin lääkkeeksi ei riitä oma voima eikä tahdon lujuus. Ainoa, mikä vapauttaa ihmisen elämään täyttää ja vapaata elämää, on Jumalan armo.

Taivastie on turvallinen suojatie elämässä ja kuolemassa. Tien ylläpitäjä on jo huolehtinut tien kunnosta. Lisäksi Hän huolehtii myös vaeltajan tarpeista.

“Älkää mistään murehtiko...” “ja Jumalan rauha, joka on kaikkea ymmärrystä ylempi, on varjeleva teidän sydämenne ja ajatuksenne Kristuksessa Jeesuksessa” (Fil. 4:6,7).

“Vyöttäkää sentähden mielenne kupeet ja olkaa raittiit, ja pankaa täysi toivonne siihen armoon, joka teille tarjotaan Jeesuksen Kristuksen ilmestymisessä” (1. Piet. 1:13).

36